

РЕШЕНИЕ

№ 27240

гр. София, 16.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав, в публично заседание на 13.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **7555** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 28 от ЗВПНРБГЕСЧТС във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Образувано е по жалба на А. А., ЛНЧ [ЕГН], чрез адв. Н. Г., със съдебен адрес [населено място], [улица], срещу Заповед №5364з – 2812/24. 07. 2024г. на директора на Дирекция „Миграция“ МВР.

Със заповедта е наложена принудителна административна мярка „Експулсиране“ по чл. 25, ал.1 във вр. с чл. 27 от ЗВПНРБГЕСЧТС.

С жалбата се иска отмяна на заповедта като незаконосъобразна. Правят се възражения за нарушено право на защита и липса на материално правните предпоставки за издаване на оспорения акт. Представени са писмени белжки. Направено е искане за присъждане на разноски.

Ответникът – директорът на Дирекция „Миграция“, чрез юрисконсулт Т., излага доводи за липса на правен интерес от оспорване на заповедта, тъй като жалбоподателят доброволно се е завърнал в Н.. Алтернативно счита, че жалбата е неоснователна и недоказана. Чужденецът е осъден за извършено престъпление на територията на Република България, за това, че е подпомогнал влизането на неопределен брой чужденци без документи за самоличност на територията на страната. По тези причини съществува истинска, настояща и сериозна заплаха за общественения ред. Не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

А. А., роден на 01. 07. 1977 г. в [населено място], С. е осъден по нохд №5711/2024г. на СРС на „лишаване от свобода“ за срок от шест месеца, на основание чл. 281, ал.2, т.1 и т. 5 вр. ал.1 от НК, вр. чл. 55, ал.1, т.1 от НК. Престъплението е противозаконно подпомагане на чужденци /повече от едно лице/ да пребивават или преминават в страната в нарушение на закона.

След изтърпяване на наказанието, лишеният от свобода А. А. е освободен на 24. 07. 2024 г. от Затвора [населено място], за което предварително е уведомена Дирекция „Миграция“.

Изготвена е докладна записка рег. № 5364р – 17682/17. 07. 2024 г., с която е направено предложение до директора на Дирекция „Миграция“ за налагане на принудителни административни мерки по чл. 23, т.1, т.2 и т. 3 от ЗВПНРБГЕСЧТС, а именно „Отнемане на правото на пребиваване в Република България“, „Експулсиране“ и „Забрана за влизане в Република България“.

А. А. е уведомен на основание чл. 26 от АПК за започване на процедурата по налагане на ПАМ по чл. 25, ал.1, чл. 26, ал. 1 и чл. 26, ал. 4 от ЗВПНРБГЕСЧТС, като му е предоставена възможност да се запознае с материалите по преписката и да направи своите възражения. Съобщението е връчено лично на чужденеца на 18. 07. 2024 г., със съдействието на началника на затвора [населено място].

Изготвено е предложение рег. № 5364р – 18177/24. 07. 2024 г., към мотивите на което се препраща с оспорената заповед. В предложението е посочено, че административният орган е уведомен с писмо от Затвора [населено място], че предстои освобождаване на лишения от свобода А. А., изтърпял присъда, с която му е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от шест месеца по чл. 281, ал.2 от НК за извършено умишлено престъпление на територията на страната.

От извършена справка в АИС „Единен регистър на чужденците“ е установено, че на А. А. е издадено удостоверение за продължително пребиваване в Република България на гражданин на ЕС, за срок до 23. 08. 2028 г. Въпреки упражненото право на свободно придвижване и пребиваване на територията на държавите членки, няма данни за социална и културна интеграция на чужденеца в Република България.

Предвид данните за извършено престъпление по чл. 281, ал. 2, т.1 и т. 5 от НК е направен извод, че А. А. създава истинска, настояща и сериозна заплаха за обществения ред в Република България, не се съобразява със закона и установения обществен ред. Предвид характера на извършеното престъпление, нидерландският гражданин е нарушил не само обществения и правов ред в Република България, но създава предпоставка за нарушение на установения правов ред в ЕС, свързан със законовите условия за влизане на граждани на трети страни на територията на ЕС.

С оглед предотвратяване извършването в бъдеще на подобни престъпления на територията на Република България е направено предложение за отнемане на правото на продължително пребиваване на нидерландския гражданин в Република България, налагане на ПАМ – „Забрана за влизане в Република България“ за срок от 5 години и „Експулсиране“.

Със Заповед рег. № 5364з – 2812/24. 07. 2024 г. на директора на Дирекция „Миграция“ на А. А., роден на 01. 07. 1977 г. в С., гражданин на Н. е наложена принудителна административна мярка „Експулсиране“ по чл. 25, ал.1 във вр. с чл. 27 от ЗВПНРБГЕСЧТС.

В хода на съдебното производство са приети доказателствата от административната преписка.

От страна на административния орган е представено заявление от А. А. за удължаване на срока за доброволно напускане на страната, включително и по процесната Заповед рег. № 5364з – 2812/24. 07. 2024 г. Искането му е уважено.

Видно от Справка за пътуване на лице – чужд гражданин, А. А. е напуснал територията на Република България на 31. 08. 2024 г.

Предвид така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна, че жалбата е допустима като подадена в срок, от адресата на акта, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Настоящата съдебна инстанция счита, че независимо, че процесната ПАМ е изпълнена, жалбоподателят има правен интерес от проверка на нейната законосъобразност. С експулсирането е свързано отнемането правото на пребиваване и забраната за влизане в Република България, съгласно разпоредбата на чл. 25, ал. 3 от ЗВПНРБГЕСЧТС.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 27, ал. 1 ЗВПНРБГЕСЧТС, в предвидената от закона писмена форма. Оспорената заповед е подписана от старши комисар Н. Н. – директор на дирекция „Миграция“. Не се установяват съществени нарушения на процесуалните норми.

Процесната заповед е издадена на основание чл. 25, ал.1 ЗВПНРБГЕСЧТС – посочено е че присъствието на жалбоподателя създава истинска, настояща и сериозна заплаха за обществения ред, като се препраща към мотивите на цитираното по-горе предложение.

Фактическото основание, довело до този правен извод е извършено престъпление, свързано с противозаконно подпомагане на чужденци /повече от едно лице/ да пребивават или преминават в страната в нарушение на закона, за което чужденецът е осъден по похд №5711/2024г. на СРС на „лишаване от свобода“ за срок от шест месеца, на основание чл. 281, ал.2, т.1 и т. 5 вр. ал.1 от НК, вр. чл. 55, ал.1, т.1 от НК и което наказание е изтърпял в Затвора [населено място].

Това фактическо основание съответства на хипотезата на нормата на чл. 25, ал.1 ЗВПНРБГЕСЧТС и разпоредбата на чл. 27 от Директива 2004/38/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година относно правото на граждани на Съюза и на членове на техните семейства да се движат и да пребивават свободно на територията на държавите–членки, за изменение на Регламент (ЕИО) № 1612/68 и отменяща Директиви 64/221/ЕИО, 68/360/ЕИО, 72/194/ЕИО, 73/148/ЕИО, 75/34/ЕИО, 75/35/ЕИО, 90/364/ЕИО, 90/365/ЕИО и 93/96/ЕИО. Извършването на престъпление, свързано с режима на влизане и пребиваване в страната на чужди граждани определено застрашава обществения ред и създава реална заплаха от рискове за подобно противоправно поведение и в бъдеще.

При издаване на процесната заповед са взети предвид обстоятелствата по чл.23, ал. 3 от ЗВПНРБГЕСЧТС и е направен обоснован извод, че чуждият гражданин няма културна и социална интеграция в Република България и няма пречка да бъде върнат в Н..

По изложените съображения съдът намира, че жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли.

При този изход на спора, на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, ще следва

жалбоподателят да заплати на ответника направените разноси, под формата на юрисконсултско възнаграждение, каквото искане е своевременно направено. Съобразно чл. 24 от Наредбата за заплащане на правна помощ се дължи възнаграждение към минимума предвид липсата на правна и фактическа сложност на делото или такова в размер на 100 лв.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. А., ЛНЧ [ЕГН], чрез адв. Н. Г., със съдебен адрес [населено място], [улица], срещу Заповед №5364з – 2812/24. 07. 2024г. на директора на Дирекция „Миграция“ МВР.

ОСЪЖДА А. А., ЛНЧ [ЕГН], роден на 01. 07. 1977г. в С., гражданин на Н. да заплати на Дирекция „Миграция“, юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14 - дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: